

POSTANOWIENIE

Dnia 26 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Małarski (przewodniczący)

SSN Andrzej Ryński

SSN Andrzej Stępka (sprawozdawca)

Protokolant Anna Janczak

przy udziale prokuratora Prokuratury Generalnej Barbary Nowińskiej

w sprawie **M. N.**

oskarżonego o przestępstwo z art. 148 § 1 kk

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 26 listopada 2014 r.,

zażalenia oskarżonego na postanowienie Sądu Najwyższego (w innym składzie) z

dnia 29 października 2014 r. w przedmiocie zastosowania tymczasowego

aresztowania na okres trzech miesięcy,

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Ł.z dnia 27 lutego 2013 r., sygn. akt IV K ../12, M. N. został uznany za winnego dokonania w dniu 31 października 2011 r. w Ł. zbrodni z art. 148 § 1 k.k., za co wymierzono mu karę 10 lat pozbawienia wolności.

Po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego, Sąd Apelacyjny w Ł., wyrokiem z dnia 6 sierpnia 2013 r., sygn. akt II AKa ../13, zmienił zaskarżone orzeczenie w ten sposób, że obniżył wymierzoną karę pozbawienia wolności do 8 lat, a w pozostałej części wyrok utrzymał w mocy.

W dniu 29 października 2014 r. Sąd Najwyższy rozpoznając kasację obrońcy skazanego uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał Sądowi Apelacyjnemu w Ł. do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym. Powodem uchylenia tego wyroku było stwierdzenie wystąpienia bezwzględnej podstawy odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Jednocześnie na tym samym posiedzeniu Sąd Najwyższy (w innym składzie) zastosował na podstawie art. 249 § 1 k.p.k. w zw. z art. 258 § 2 k.p.k. w zw. z art. 538 § 2 k.p.k., wobec oskarżonego M. N., tymczasowe aresztowanie na okres 3 miesięcy, to jest do dnia 29 stycznia 2015 r.

Oskarżony N. złożył zażalenie na to postanowienie, w którym podniósł, że w jego ocenie zgromadzone do tej pory dowody wskazują na popełnienie przez niego przestępstwa z art. 150 k.k., a nie z art. 148 § 1 k.k. Ponieważ zebrano komplet dowodów, oskarżony nie może wpływać na ich treść w żaden sposób w razie uchylenia wobec niego tymczasowego aresztowania. Stwierdził, że w warunkach izolacji więziennej zachowuje się prawidłowo, zaś autoagresja miała u niego miejsce w trakcie popełniania przez niego zarzucanego czynu, jak i w chwilę po jego popełnieniu. W konkluzji oskarżony wniósł o uchylenie tymczasowego aresztowania i zastosowanie wobec niego dozoru policji.

Sąd Najwyższy w składzie rozpoznającym niniejsze zażalenie stwierdza, że brak jest przesłanek do jego uwzględnienia. W pierwszej kolejności wypada podnieść, iż zgromadzone w toku postępowania dowody wskazują na duże prawdopodobieństwo popełnienia przez oskarżonego zarzucanego mu przestępstwa, w ujęciu art. 249 § 1 k.p.k. Świadczy o tym chociażby analiza uzasadnień wyroków Sądów I i II instancji, w których uznano sprawstwo i winę oskarżonego. Na obecnym etapie postępowania byłoby o wiele za wcześnie decydować, czy przestępstwo przypisane M. N. należy kwalifikować jako zbrodnię z art. 148 § 1 k.k., czy też występki z art. 150 k.k. Trzeba przypomnieć, iż stosowny zarzut podniesiony w tym zakresie w apelacji obrońcy oskarżonego będzie dopiero przedmiotem ponownego rozpoznania przez Sąd Apelacyjny.

Trafnie wskazano w zaskarżonym postanowieniu, że oskarżonemu została wymierzona surowa kara w rozumieniu art. 258 § 2 k.p.k., co uzasadnia stosowanie wobec niego dla zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania, tymczasowego aresztowania. A to z tej przyczyny, iż surowość grożącej oskarżonemu kary

mogłaby skłonić go do podjęcia bezprawnych działań mogących utrudniać prawidłowy przebieg dalszego postępowania. Groźba surowej kary rodzi domniemanie, że osoby podejrzewane o popełnienie przestępstwa lub oskarżone o to, mogą podejmować próby bezprawnych działań destabilizujących prawidłowy tok postępowania. Z uwagi na fakt, że wskazana w art. 258 § 2 k.p.k. okoliczność ma charakter domniemania prawnego, nie jest konieczne dowodowe wykazywanie, czy oskarżony podejmował już w przeszłości konkretne działania w tym kierunku.

Podkreślenia wymaga również okoliczność, że oskarżony mimo takich deklaracji, nie daje gwarancji właściwego postępowania na wolności w przypadku uchylenia izolacyjnego środka zapobiegawczego. Niezależnie od w/w przesłanki grożącej mu surowej kary, istotnym jest fakt, że oskarżony w przeszłości dopuszczał się zachowań autoagresywnych. Obawy bezprawnego utrudniania postępowania również z tego powodu, nie niweczą podnoszone przez oskarżonego okoliczności, że zachowania te miały miejsce na innym etapie postępowania.

Mając na uwadze powyższe przesłanki, Sąd Najwyższy utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie